

ALGEMEEN VLAAMS CONGRES (1971) had plaats op 13 juni 1971 in Brussel en was, onder het motto „Vlaanderen laat Brussel niet los”, georganiseerd door het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, onder auspiciën van de Kultuurraad voor Vlaanderen. In zes afdelingen werden diverse aspecten van „Brussel” besproken. Inzake onderwijs bleef het Overlegcentrum gekant tegen de wijziging van de taalwet van 1963, zolang geen meer doeltreffende wettelijke regeling is uitgewerkt, die het pedagogische beginsel huistaalonderwijstaal voor Brussel-Hoofdstad waarborgt. In een Brussels luik van het schoolpact moet dringend een oplossing voor het Nederlandstalig onderwijs worden vastgelegd. De realisatie van een gemeenschapsschool moet gebeuren op advies van de bij Koninklijk Besluit van 5 mei 1971 opgerichte Contactcommissie.

Het Overlegcentrum stelde, dat elke gemeenschap zich op zelfstandige, gelijkberechtigde wijze cultureel moet kunnen ontwikkelen. Het vroeg een Stichting Welzijnsbeleid Hoofdstad Brussel, op agglomeratieniveau. Bedoeling: de situatie van de Vlaming in Brussel wetenschappelijk te onderzoeken en de gegevens daarna in de praktijk te

verwerken. Ook opbouwwerk op agglomeratieniveau is nodig, vooral i.v.m. overleg, coördinatie en planning.

Wat demografie en bodembeleid betreft, meende het Centrum dat de bevoegdheid van de gemeentebesturen aan de agglomeratieorganen moeten worden overgedragen. Er moet een actief grondbeleid komen, o.m. tegen de grondspeculanten, evenals een bouwpolitiek volgens een vast plan die het Brussels historisch en cultureel patrimonium beschermt en het leefmilieu verbetert. Maatregelen zijn dringend nodig om te voorkomen dat men van het groot aantal vreemdelingen gebruik maakt om Brussel verder te verfransen. De kieswet moet zó worden gewijzigd, dat de zetelverdeling gebeurt in verband met het aantal inwoners met Belgische nationaliteit. De randgemeenten moeten buiten hun woon- ook een culturele functie krijgen, waarbij sommige gemeenten centraal komen te liggen, zodat zij voor het omliggende gebied een „eigen uitstraling” kunnen hebben.

Verder eiste het Overlegcentrum een stelsel van „gesplitste bevolkingsregisters met juridische gevolgen”, d.w.z. subnationaliteit voor alle Belgen die in Brussel wonen. Dit is o.m. van belang om de Nederlandstalige gemeenschap te laten vertegenwoordigen, niet door schijnvlamingen, die door Franstaligen worden opgedrongen, maar door representatieve mensen.

Het Overlegcentrum eiste dat er een eind wordt gemaakt aan de onverantwoorde, kurstmatig opgedreven vestiging van nieuwe industrieën in Brussel-Hoofdstad. Een stelselmatige deconcentratie is nodig. Verder moet het overbrengen van een aantal officiële en semi-officiële diensten naar de gewesten ernstig worden overwogen.

Tenslotte stelde het Centrum vast dat de verfransing van de agglomeratie zeker niet over haar hoogtepunt heen is. Het verwees naar „de onthutsende taalverhoudingen” in de gemeenteraden en in de gemeentelijke diensten, naar de economische druk op de gewone man, de „onbestrafte en uitdagende taalwetovertradingen”. Ook de sabotage van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht werd in het licht gesteld. In het regeringsontwerp op de federaties en agglomeraties van gemeenten schuilt een bedreiging voor de taalhomogeniteit van Vlaams-Brabant. Er moet ook een wettelijke regeling komen inzake taalgebruik in gemeenteraadszittingen: eentaligheid in eentalige gebieden, tweetaligheid elders.

Het Algemeen Vlaams Congres werd besloten met een vergadering in het Paleis voor Schone Kunsten waar zich onder het talrijke publiek nogal wat parlementsleden van diverse partijen bevonden. Prof. A. Gerlo, voorzitter van het Overlegcentrum, noemde de uitgesproken eisen „de desiderata van de niet-parlementaire vleugel van de Vlaamse Beweging”. Hij zei dat de reeds tientallen jaren door de V.B. geëiste culturele autonomie nu spoedig van het vlak der principes naar dat van de realiteit moet worden overgeheveld. Zij moet gepaard gaan met afdoende waarborgen inzake de levensbeschouwelijke vrijheid, zowel in Wallonië als in Vlaanderen. Gerlo zei verder, dat de ontwikkeling inzake de taalvrijheid in de Brusselse scholen met groeiend onbehagen werd gevolgd. „De Vlaamse gemeenschap mag geen risi-

co's nemen met theoretische toezegging, met het stemmen van wetten alleen. Wetten kunnen schuldbrieven zijn die nooit worden ingelost". Ook op het Europese vlak kan niet worden gedacht aan de hegemonie van het Frans of van om het even welke taal.

LITERATUUR: *Verlag van het Algemeen Vlaams Congres* (1971).

GASTON DURNEZ